

Дудніков Анатолій Пантелійович (1938-2016)

У 1958 році закінчив Київський будівельний технікум, служив у армії. У 1966 році закінчив санітарно-технічний факультет Київського інженерно – будівельного інституту. Працював виконробом на будівництві.

З 1968 року працював у державному науково-дослідному інституті санітарної техніки, де пройшов шлях від рядового інженера до заступника директора. З 1993 р. – директор Сертифікаційного випробувального центру опалювального обладнання. У 2007-2016 рр. очолював Державну екзаменаційну комісію кафедри теплогазопостачання і вентиляції Київського національного університету будівництва і архітектури.

Відзначений чотирма урядовими нагородами, найвищими дипломами і медалями ВДНГ України і СРСР.

Кафедра теплогазопостачання і вентиляції Київського національного університету будівництва і архітектури тісно співробітничала з А.П. Дудніковим. Він запам'ятався як світла, чуйна людина, завжди готова прийти на допомогу. Він був високопрофесійним, наполегливим та мав великий авторитет. На знак великої

пошани на честь річниці кончини у 2017 р. за участі керівництва Київського національного університету будівництва і архітектури й факультету інженерних систем та екології на кафедрі відкрита меморіальна дошка А. П. Дуднікова.

Пригадує старший син Анатолія Пантелійовича Андрій Анатолійович Дудніков, Заслужений будівельник України, дійсний член Академії будівництва України, керуючий трестом ВАТ «Київспецбуд».

Народився Анатолій Пантелійович на хуторі Широкому Ростовської області, де жили сім'ї переселенців з України. Він завжди любив Україну, її мову та пісні. Сім'я була багатодітною, була одна прийомна дитина, яка прибилася до сім'ї. У дитини на шиї була клейонка з написом "бурса". Так і назвали дитину, яка у майбутньому змінила долю батька, – Володимир Бурса. Володимир після служби в армії та демобілізації в чині капітана переїхав до Києва та очолив МПТУ (Міське ПТУ). Після цього до Києва переїхав і Анатолій Пантелійович, де почав навчання в Київському інженерно-будівельному інституті.

Під час навчання був командиром будівельного загону. Має грамоту Верховної Ради Казахстану за освоєння цілини.

Своє життя він присвятив науці. Кандидатську дисертацію з газопостачання захистив у Ленінграді під керівництвом видатного вченого в галузі газопостачання, професора, засновника ленінградської наукової школи в цій галузі Миколи Лукича Стаскевича.

Батько мав величезний організаторський хист. Він очолив лабораторію в Київському науково-дослідному інституті санітарної техніки, а після розпаду СРСР організував сертифікаційний випробувальний центр опалювального обладнання. Центр співпрацював з багатьма країнами Європи.

Мав двох дітей, Андрія та Максима, двох онуків, Євгена та Олексія, які працюють за тією ж спеціальністю. Також мав онучку Марію. Один з онуків – Олексій Дудніков – аспірант кафедри теплогазопостачання і вентиляції.

Основна риса характеру батька – доброта. Якби треба було охарактеризувати його одним словом, то це – добрий. Він був гарним організатором, з усіма знаходив спільну мову, дуже

компанійський. Близько товаришував з Анатолієм Михайловичем Тугаєм (ректором Київського національного університету будівництва і архітектури), Андрієм Яковичем Ткачуком і Євгеном Сергійовичем Зайченком (професорами кафедри теплогазопостачання і вентиляції Київського національного університету будівництва і архітектури), та багатьма іншими.

Пригадує друг Анатолія Пантелійовича Василь Сергійович Пшеничнюк, Заслужений будівельник України, директор ТОВ «Київміськсантехмонтаж».

Анатолій Пантелійович закінчив Київський інженерно-будівельний інститут разом з майбутнім ректором Анатолієм Михайловичем Тугаєм. Я був з ним у будівельному загоні в радгоспі Сосновському Кустанайської області. Анатолій Пантелійович був командиром. Загін склався з 40 студентів. Він був талановитим, дисциплінованим. Його любили і студенти і викладачі за чесність, принциповість. У будь-яку хвилину міг прийти на допомогу. У нього було багато друзів на факультеті.

У Ленінграді захистив кандидатську дисертацію на металургійному комбінаті.

Після Юрія Олександровича Ветрова Анатолій Михайлович Тугай став ректором Київського інженерно-будівельного інституту і запросив Анатолія Пантелійовича на роботу до інституту головою Державної екзаменаційної комісії щодо захисту дипломних проектів. Анатолій Пантелійович брав активну участь у роботі санітарно-технічного факультету, який згодом

став факультетом інженерних систем та екології. Був директором сертифікаційного центру України, що сертифікував котли, плити, водонагрівачі тощо.

Я дуже цінував Анатолія Пантелійовича за доброту, порядність, за те ставлення, яке він проявляв. Він допоміг встановити на роботі котли, надавав співробітників для консультацій. Був рідною людиною, на нього можна було покластися в будь-який момент. Анатолій Пантелійович заходив часто до мене або телефонував, щоб домовитися про зустріч. Я теж часто бував у нього вдома. Він був чарівним, добрим, чуйним. У нього чарівна дружина Ніна, весела, цікава, добра. З нею зараз часто спілкуюся телефоном, за можливістю підтримую.

На дачі в них бував неодноразово. Він пока-

зував, що зробив своєю працею на ділянці. Дерева посадив, будинок побудував. Був грамотним, ерудованим, міг дати поради.

Завдяки Анатолію Пантелійовичу я бував часто в західноєвропейській країнах, де нас поважали і ставилися до нас як до спеціалістів високого рівня.

З Анатолієм Пантелійовичем було легко. Він мав великі можливості. Це була дивовижна людина по доброті та порядності. Був суворим із співробітниками, але ніколи не ображав. Був людиною слова. Завжди намагався допомогти.

Померли Анатолій Пантелійович та Анатолій Михайлович практично в один день. Жалкую дуже, що їх немає з нами. Таких близьких людей у мене зараз нема. За одну добу я ніби втратив двох рідних братів.